

Rostul nectarului

După numai câteva săptămâni de căldură molcomită, de primăvară, mărul se umplu de flori minunate, rozalii, dulci și catifelate. Roiuri de fluturi și albine atrase de strălucire, de polen și nectar viscoleau printre frunze și petale, mici smocuri de lumină vie.

- Ce frumoasă sunt! își tot spunea una dintre flori. Ce dulce îmi este nectarul! Ce parfumate faldurile petalelor! Ce moale și afânat polenul!

Și continua:

- Dar toți acești curtezani ce doresc? Înțeleg să mă admire, e normal, sunt atât de frumoasă! Numai s-o facă de departe, să mă stropească ușor cu rouă în zori și să stârnească din aripi o briză ușoară când se face prea cald. Ce să caute între petalele mele, să-mi scuture polenul și să-mi sece izvorul nectarului?

Și așa, ori de câte ori un fluture amețit de admirație sau o albină neobosită se apropia, floarea își strângea repejor petalele și se ascundea în sine.

Cu timpul n-o mai căută nimeni. Iar nectarul i se amestecă în sevele hrănitoare și o otrăvi cu dulceața lui. Înainte de a fi smulsă de o pală de vânt, floarea mai avu timp să vadă merele în care suratele ei se transformaseră cu toatele. Atunci înțelese. Dar era prea târziu.

**Faptele bune nu sunt date uitării,
ele se înscriu în Cartea Vieții.**

71 de cuvinte

„...În fiecare zi, o persoană rostește în medie 25.000 de cuvinte. Într-un singur an, aceasta înseamnă, peste o sută de cărți a câte 500 de pagini...”

Acestea au fost ultimele fraze pe care Ioan le-a citit într-o revistă frumos colorată. Puse revista pe noptieră și încercă să adoarmă. Nu prea avea somn. Deodată tresări. Icoana vorbea. O voce limpede și plăcută îl strigă pe nume :

- Ioane, de ce nu dormi?

- De-aș putea! Era cât pe-acți, dar uite că m-ai strigat ...

- Dar de ce nu te-ai rugat să primești binecuvântatul somn?

Iată că la acest lucru nu se gândise.

- Ioane, te-ai rugat astăzi, veni neașteptat întrebarea?

- Nu, nu m-am gândit să mă rog, spuse el încurcat și rușinat.

- Tu știi câte cuvinte are rugăciunea Tatăl nostru?

Altă întrebare care îl derută. Nu se gândise să le numere niciodată.

- Știu și eu?! Poate douăzeci... treizeci...

- Exact șaptezeci și unu de cuvinte. Știi câte cuvinte ai rostit astăzi?

Întrebarea îl dădu iarăși peste cap. Cum să-i dea în gând să le numere? Își aduse aminte de revistă. Răspunse hotărât :

- Douăzeci și cinci de mii de cuvinte!

- Ești pe aproape. În clipa când ai pus revista pe noptieră, rostiseși exact douăzeci și șapte de mii o sută patruzeci de cuvinte.

Rămase uimit. Niciodată nu ar fi crezut că vorbise atât.

- Dumnezeu i-a dat fiecăruia atâtea cuvinte câte a crezut că îi trebuie să se mântuiască. Unii le folosesc în scop bun, iar alții... le irosesc. Tu ai irosit azi atât de multe cuvinte și nu-ți trebuiau pentru rugăciune decât minimum șaptezeci și unu.

Ion era iarăși în încurcătură. Ce răspuns să dea? Se dădu bătut. În clipa următoare, ceva dulce îl cuprinse. Era somnul care în sfârșit venise.

A doua zi Ion se trezi vioi. Dormise bine. Se dădu jos din pat și ochii îi căzură peste revistă. Își aminti: șaptezeci și unu de cuvinte... Începu să spună rugăciunea *Tatăl nostru*. Trebuia să ajungă la școală. Se îmbracă repede. Va mai spune una pe drum. Și încă una...